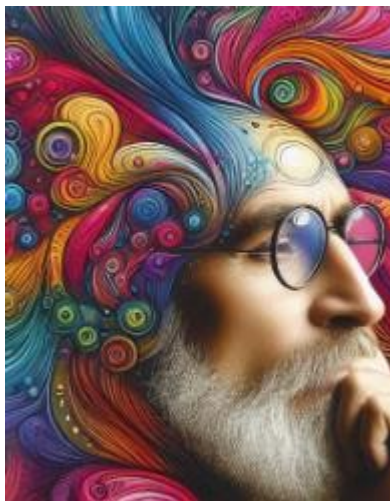

Alma

SunKuWriter
Magazine kesäkuu
2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter-liike Sunkuwriter
Movement

#SunKuWriter

Tyhjät yöt,
sielu kaiku hiljaisuus,
tyhjiys minussa.

Ajatukset pyörivät, ilma
loukussa ilman paikkaa,
hengitän kunnes
tukehdun.

Ei aikaa, ei paikkaa,
odotan varjoissa,
olemassa ilman valoa,
ilman ilmaa.

Ulkonäön varjoissa, naamioituneena, olen maalattu ja todella muuttunut. Ilman tietoisuutta kadotan itseni äänen syvään mieleen.

Palasiksi murtuneena, ideat haihtuvat kuin sumu. Elämä virtaa, läpinäkyvästi, ilman viestintuojaa... vain minä, itseni kanssa.

Varjot kuiskaavat salaisuuksia,
kylmä kuu lämmittää.

Sanat tanssivat tyhjinä, päämäärättömästi, ilman kaikua. Irtokirjaimia, joilla ei ole määränpäättä, kuten minä: kynä, joka on unohtanut, miten unelmia kirjoitetaan.

Kirjoitan lukematta, sanat tanssivat repeytyneen paperin taikuudessa. Valo ja varjo kietoutuvat toisiinsa, musteeseen kätkeyty salaisuudet.

Unet musteesta, haalistuvat muistot, levottomien ajatusten sumut.
Muodottomia raapustuksia, mielen tanssiin kadonneita jälkiä.

Tallennetut muistot,
uudestisyntyneet
nykyhetkessä, haudattu
tulevaisuus.

Olen peili vailla kuvaa, sieluni särkynyt, vailla heijastusta ajassa. Kun näen itseni, hajoan peilikuvassa: näky, joka liukenee.

Savu tanssii ilmassa,
ajatukset pyörivät, kaiku
mutisee.

Runoilija ei kirjoita,
kyyneleet muuttuvat
sanoiksi, hiljaisuus puhuu.

Sielu, silmälle näkymätön, mutta sydämessä tuntuva. Kuiskaa
salaisuuksia, joita kukaan ei kuule,
Sillä ehkä sielu on vain kaiku siitä, mitä me olemme.

Ajan raiteilla juoksen
taaksepäin hymyillen,
hulluus kukkii.

Olen mitä tunnen, ilman merkitystä. Ehkä ei ole mitään merkitystä, vain
peruutusvaihe, pako tyhjyyteen. Hiljaisuudessa sanat ovat turvapaikkani,
irrallaan, irti.

Joskus olen eksynyt maailmankaikkeus, yö ilman tähtiä, kuu, joka piileskelee.
Pakenen pimeyteen, josta kukaan ei löydä minua, mutta ehkä he löytävät minut.

Huutoni eivät ole omiani, ne ovat mielessäni tanssivien äänien kaikuja. Se
lävistää minut hiljaisuuden läpi, jota kukaan ei kuule, mutta huutaa niin
kovaa sisälläni.

Aika pyörii,
menneisyys ei paina
sitä, nykyisyys liukuu
pois.

Olkoat sanat tuuli, ilman siipiä,
ilman määränpäättä,
yksittäinen ajatus, joka on kadonnut äärettömyyteen.

Varjoni valaisee minua, valo ilman yksityiskohtia, ohimenevä heijastus. Joskus sitä ei tunnu olevan olemassakaan, mutta se on aina olemassa, tanssii auringonvalossa.

Sanat, joita en kirjoita, tukahduttavat minut, niitä ei lueta, mutta ne tanssivat mielessäni. Säkeitä ilman riimiä, päässäni, ajattelematta.

Yön hiljaisuudessa,
kaiku mielessä tanssii,
sanat heräävät henkiin.

Maailma on runo, josta haaveilemme mutta jota emme kirjoita. E l ä n universumissa, jossa kirjoittaminen tanssii ilman sanoja.

Kirjainten universumissa sanat
tanssivat, rakastuneina. Sonetti
syntyy.

Sielu, joka itkee,
pianolla kaikuu kipu,
melodia ja rakkaus.

Tyhjyys kaikuu rinnassani,
hahmo, joka tanssii pimeässä,
olen kuuton yö.

Sielun hämärässä valo on
menettänyt tyyneytensä.
Vain sinun ohjaava
tähtesi loistaa
melankoliassa.

Hiljaisuus huutaa
väkijoukossa, äänet kaikuvat
ilman suuntaa. Yön sanat,
totuus pimeydessä.

Sanat ovat ihoni, kirjaimet vereni. Paperi on maailmankaikkeus, jossa hengitän. Ilman kirjoittamista olen tyhjä, en ole mitään.

Hämärässä olen valo, joka tanssii, kuiskaukset, jotka syleilevät. Hulluuden ja olemassaolon painon välissä kirjoitan äärettömyyttä.

Olen hullu, jolla on kynä,
jossa fantasia tanssii ja vapautuu.
Paperi kuluttaa, muste valuu,
palavat kyynelvet, joita sydän kantaa.

Ilman kirjoittamista olen varjo ajassa. Pysähdyn, pysähdyn, missä sanat kuolevat ja hiljaisuus painaa minua. Vain kirjaimissa hengitän.

Jokainen sana on pulssi, jokainen
lause on ilmaa, jota hengitän.
Ilman niitä murenen tyhjyyteen.

Katseet, jotka puhuvat,
vuodet, jotka kuluvat,
Tunteet, jotka painavat minua.

Mielet, jotka
valehtelevat, tunkeutuvat
katseeseen, jossa joskus
kuolen.

Kirjoittamisen meressä, jossa pisarat muuttuvat univerteiksi, olen haaksirikkoutunut sanoituksiin, jotka laulavat seireenien lauluja. Hypnotisoituna vajoan loputtomiin säikeistöihin.

Matkani on vene ilman satamaa, haaksirikko, joka valitsee meren. Purjehtiminen on elämistä, maailmojen maailman kulkeminen on unelmointia.

Valmistan musteen kuin joku, joka teroittaa sielun. Vereni, sanani, sota, jota käyn loputtomissa lauseissa. En koskaan voita, mutta jatkan.

Ajatusten tyhjyydessä olen eksyksissä,

paikassa, joka ei ole suojani.

Mielikuvituksen tuolla puolen hiljaisuus on ystävä.

Kadonnut ajassa, löytynyt
avaruudessa, pyörin, ideoita
tulee ja menee.

Olen kaikki mitä tunnen, mutta tyhjennän itseni irtonaisiksi sanoiksi, jotka
tanssivat ympärillä odottaen lauseiden muodostamista... Merkitys? Ehkä vain
kaaoksessa.

Tyhjyyden avaruudessa, jossa ajatus on kadonnut, löydän itseni avaruudessa
tanssivien ideoiden välissä.

Sydän hiljaisuudessa,
loukussa olevassa ilmassa,
ilman hengitystä. Rakkaus?
Vain tuulessa.

Sanat pakenevat, ne tanssivat tyhjyydessä. Ne eivät ole minun, ne eivät ole sinun,
ne ovat t u u l e n . Kadenssin rytmissä menetän itseni sanoihin, jotka liukenevat
ilmaan.

Olen vapaa, mutta sidottu vapauteen,
kannan sidottuna olemisen kohtaloa,
omaa epäonneani, kohtaloani.

Muste suonista,
tyhjällä paperilla tanssii,
taide syntyy.

Ajatukset, jotka virtaavat kuin meri, sanat, jotka tanssivat yksinkertaisen ja
monimutkaisen välillä. Lauseet ilman järkeä, mutta sielulla.

Sanat tanssivat kaaoksessa, törmäävät toisiinsa ja pakenevat ennen kuin ehdin saada
ne kiinni. Pyydän niiltä siipiä, mutta ne jättävät minulle vain hiljaisuuden.

Taiteessa halusin
rakastaa sinua, lensin
kaukaisten taivaiden
halki, ja lopulta olit
täällä.

Lensin sielun jyrkäntein yli, syleilin putoamisen hulluutta. Kun putosin, en enää koskaan noussut ylös. Vain iskun kaiku ja huimaus pitivät minulle seuraa.

Yksinäisyys, ojenna kätesi minua kohti. Olet veli, jonka liitto erotti, mutta sielussa aina säilyi.

Merkit sielussa, ne
haavoittavat, ne iskevät
olentoon. Yö valaisee.

Katseessasi rakkauden meri. Hyppäsin laivasta, upposin vain nähdäkseni sinut. Uin, uin enkä löytänyt sinua.

Musteella tahrattu, sanat tanssivat kaaoksessa. Hiljaisuus kaikuu, palaset minusta liukenevat.

Olen hiljaisuuden ääni,
huuto, jonka kirjoitus
kaikuu, vieraantunut melu.

Varastin sanasta sen, mitä sielu kätki. Riisuin sen merkityksestä, revin siitä painon. Kun etsin sen tuskaa, se pakeni kuin varjo auringossa.

Revin sanat pois,
Paljastettu iho, tunne valui
sielustani.

Ajattelu on vasara, joka iskee sieluun. Annan sen virrata, m u t t a ennen ja jälkeen painavat raskaasti. Tunteet? Ne ovat vain... tunteita.

Ajatukset hajoavat, pilvet
ylittävät sinisen taivaan,
tapaan Jumalani.

Olen vain kapellimestari, muste on sielu, joka valuu paperille. En ole varma, onko kirjoittamisessa velvollisuuksia, mutta noudatan niitä, koska kirjoittaminen on hengittämistä.

Sanat lentävät ilmassa, ne tanssivat tähtien kanssa, plim! Kuunvalo valaisee rakkauden. Vain oleminen, havainnointi, kirjoittaminen... ja hiljaisuus tapahtuu.

Runoilijan sielu, kipu joka polttaa,
herää elämään, itsepäinen tuska.
Sidokset putoavat pois, hengittää
vapaasti,
elämättömiä tukahdutuksia, runoutta, joka innostaa.

Ajatusten virtaukset, jotka ovat yksinäisiä, johtavat minut yhden ajatuksen tyhjyyteen. Yksinäisempi kuin itse hiljaisuus.

Tyhjä minussa, täynnä minua. Hengitä sisään, hengitä ulos. Pyörä tanssii, rinta laulaa, hiljaisuus huutaa.

Kynä tanssii paperilla, nousee ja laskee, luo naarmuja, jotka heräävät henkiin. Olemassaolon ja tunteen katoavia hetkiä, joissa tapahtuva korostuu.

Pitelen kynää kuin joku miekkaa heiluttaen, valmiina repimään hiljaisuuden läpi. Hetken joutilaisuudessa sytytän savukkeen ja valmistaudun uuteen lyöntiin tyhjälle sivulle.

Jokainen kirjoittamani sana kantaa raivoa rinnassani. Sieluuni vangittuja tarinoita, joita edes paperi ei voi vapauttaa.

Kynä tanssii, muste virtaa, viha ja rakkaus, myrky haavalle.
Se toivottaa tervetulleeksi tai työntää pois, eikä loppua näy.

Runoilijat ovat aina
oikeassa, rakkaudessa he
ovat puhtaita tunteita.
Järki? Vain sydämessä.

Tänään nojaan sanoihin, luon
hiljaisuuden, joka tyynnyttää,

Nukahdan lauseen mukavuuteen.

Elämän risteyksessä, jossa aika sanoo hyvästit, löydämme suunnattoman tyhjyyden. Luovuttaminen ei ole heikkoutta, se on taidetta virrata maailmankaikkeuden mukana.

Kaipuu on eksynyt laiva, joka seilaa
mahdottomuuden merellä. Sokeana
seuraan halun tuulta.

Taivaan kiskoilla,
yksinäisyydessä
yhdistyneenä, he
kulkevat. Sydämet
turhaan.

Matkalla mysteeriiin paljastuu salaisuuden poissaolo, yhtä yksinkertainen ja monimutkainen kuin horisontissa tanssiva auringonlasku.

Sanat ovat hiljaisuuden kaiku, jonka
suu pitää salassa, mutta sydän huutaa
tuuleen.

Pelon huimauksessa,
hiljaisuuteen kätkeyty
kunnia, liekki ilman tulta.

Väsynyt kynä,
jättää kyneleitä paperiin,
muste, joka hiljentää.

Sielun tyhjyydessä,
väkijoukon
hiljaisuudessa, yksin ja
ei yksin.

Vain sanat tuntevat hiljaisuuden painon. Kirjoitin sinulle, mutta lopulta kirjoitin yksinäisyydelle, joka jäi minuun.

Kannan sanoja, kevyitä
säikeitä hengityksessäni,

runous lentää.

Sanoissa paljastan salaisuuksia, joita sielu vaikenee ja sydän säilyttää.

Kyynelten meressä,
sukellan sanoihin, löydän itseni
syvyyksistä.

Kirjoitan säkeitä
sielussani, yksinäisyyttä,
joka tuudittaa minut,
seuraa, joka ei hiljene.

Kun pysähdyin, hiljaisuus puhui.
Kynä kädessä, tyhjyys paperilla. Sanat
pakenivat, olennainen jäi.

Juoksen ajan halki, sanat tanssivat, kirjoitettu pysähtymättä. Aika pakenee,
mutta kirjoitan saadakseni sen kiinni.

Kirjoittamisen alkemian pilvien välissä elät ja tunnet. Vasta sitten, kynä kädessä,
taika tapahtuu.

Tyhjyyden ja äänen välissä menetän itseni sanoihin, jotka löytävät minut. Ah,
kuinka suloinen onkaan kirjoitetun kaiku.

Kirjoittaessani menetän itseni,
Sielussa löydän lopulta itseni,
sanat tuntuvat.

Sanojen puuttuessa pimeys
syleilee minua.
Sanojen voima, valo, joka läpäisee.

Tuntee eikä nähdä,
katsomalla kätkeytyä
mysteeriä, asioita
vääristyneinä.

Elämän mutkissa kohtalo leikkii. Silmät risteävät, sanat törmäävät. Hetken ja äärettömyyden välissä olemme itsemme onnettomuuksia.

Kylmässä hiljaisuudessa,
sielu huutaa säikeissä,
sydän ansassa.

Sanat kahleissa, mutta ne lentävät. Kirjoitettu niille, jotka lukevat, ne vapauttavat sydämen.

Tuulen henkäyksessä katseet
jäädyttävät ajan, ikuisen
hetken.

Aika on paradoksi: elät ja kuolet siinä. Hetki on kuitenkin se, mikä karkaa meiltä.

Kirjoittaminen on elämistä ilman
selviytymistä, satumaista lentoa
olemassaolossa.
Se kätkeytyy aikaan, se
löytyy sanoista.

Rakkaus on liekki,
joka lämmittää ja myös polttaa.
Kipu jää sieluun.

Sanojen sokaisemana näen maailman.
Kirjoitan ne ylös, kadotan itseni
syvyyksiin. Selkeys huumaa, syvä
hiljaisuus.

Sulkeuduin
nykyhetkeen, kirjoitus
vapautuu ilmaan,
rauhallinen sykintä.

Miten vangitset surun sanoiksi? Sitä ei voi kirjoittaa, sen voi tuntea. Se kätkeytyy jo koettuun tuskaan ja ahdistukseen.

Elämän meressä,
valtavan sinisessä
toivossa, suru laimenee.

Sanat odottavat, hiljaisina, eivät
surullisina eivätkä kuolleina, ne
elävät, kun kosketamme niitä.

Tunteet sanoissa, maailmankaikkeus yhdessä hetkessä.

Sanat ovat kuin siemenet sydämessä, ne itävät ajan myötä. Etsimme oikeaa
sanaa, mutta hetki on ohimenevä. Lopulta on aina hiljaisuus, joka huutaa sen,
mikä jäi sanomatta.

Äärettömyydestä kaikuvat äänet, huudot, jotka herättävät. Todellisuus kuiskaa,
kuuletko sen?

Tunteet ovat sanoja, merkkejä
ajassa, tallennettuja elämiä.

Sanojen hiljaisuudessa ne, jotka
eivät lue niitä, eivät tunne niitä.
Mutta me matkustamme niissä.

Sumun keskellä,
yö ja halu tanssivat,
mietiskelen
kaukaisuudessa.

Tunteminen on elämistä,
aistit navigoivat, sielu
värähtelee.

Olen yksin,
yksin olemiseni kaiku,
hiljaisuus huutaa.

Olemukseni keskellä,
katkerana ja
harvinaisena, kellun,
henkeni sukeltaa.

Olemisen hiljaisuudessa
nousee yksinäinen tehtävä,
kaiku tyhjyydessä.

Tähdet tanssivat,
pilvi, joka kulkee nopeasti,
kaikki on katoavaa.

Tässä olen, kietoutuneena olemiseen, vain
olemiseen. Pimeydessä löydän kirkkauden,
mitä enemmän varjoa, sitä enemmän raittiutta.
Sielu tanssii hiljaisuudessa.

Katson itseäni, kirjoitan.
Pilkku ja piste, rakennan,
tuhoan, synnyn uudelleen
jyrkänteellä.
Huutoni on rakentaa uudelleen

Se olen minä, vain minä, ilman minua, joka on kaikki ne minät, jotka eivät ole
minua. Kaiken ja ei minkään välissä, minä olen ohimenevä tuuli.

Katson horisonttiin ja ajattelen... olet täällä. Se on totta, olet täällä.
Aamunkoiton hiljaisuudessa, olemuksesi varmuudessa...

Olen ja ajattelen, olen unohtanut... mutta ehkä unohtaminen on vain muistutus
siitä, ettei kaikkea tarvitse muistaa.

Raskaita ajatuksia,
kuin pilvi purkautuu, sielu
itkee.

Tunne sinusta on kuin tanssia tuulen kanssa, koskematta, mutta sieluni pyörteessä.

Juoksen, juoksen, eksyn. Haluan vain juosta, lentää ilman määränpäättä.
Vapaus tanssii askeleissani.

Kirjoittaminen värähtelee,
kirjaimet lentävät
valtavassa, sanojen
tanssissa.

Kuinka monta kertaa sydän kompastuu ja silti vaatii tanssimista? Ajattelu, outo teko,
Olemalla outo ajattelulle,
Vai ajattelemalla vain olemista?

Outoa on se, mikä ympäröi
meitä, näkymätön mutta niin
selkeä, outous, joka syleilee
meitä.

Oleminen käsketään ilman tahtoa,
sydän solmussa, sielu hiljaa. Vapaus,
missä sinua pidetään?

Ikuinen elämä,
eläminen ja
säilyttäminen. Ei
koskaan tyhjä,
me kannamme aina sieluamme,
täynnä muistoja.

Sekoitan ajatuksia,
laimennan, erotan,
luon maailmoja
uudelleen.

Luomisen taiteessa jokainen päivä on uusi tyhjä kangas. Luominen, uudelleen
luominen ja uudelleen l u o m i n e n ... se on mielikuvituksen ääretön tanssi!

Luominen on tyhjiö täynnä maailmoja,

jossa tyhjyys tanssii poissaolon kanssa,
ja mielikuvitus on hiljaisuuden kaiku.

Melankolinen kohtalo,
ajan kantama taakka, hengitys
ilman helpotusta.

Illuusio on elämän sivellin, totuus on kangas. Mitä enemmän maalaamme, sitä
enemmän polkuja syntyy.

Ajatuksiin uppoutuneena,
murskattuna, hajalle
revittynä, synnyn uudelleen
vahvistuneena.

Ajatukset tanssivat,
katseet loukussa ajassa,
ikuisessa muistissa.

Eksynyt avaruuteen, jossa
tila on valtava, mutta
minulta puuttuu maa.

Poissa, vaellan. Etsin
itseäni tyhjyydessä,
kadotan itseni kaikuun.

Vaellan sanojen välissä kuin joku, joka tanssii tuulen kanssa. Nojaan oikeaan ja
hengästyneenä päästän itseni irti.

Mielikuvituksen ja todellisen kuvittelun välissä on lento. Lentäminen täydellä
lennon tunteella on taidetta, joka kohottaa meitä.

Tämä neste, joka jähmettyy ja valuu ilman, että se pursuaa ulos... mysteeri, joka
virtaa sielun läpi.

Koska synnymme ja synnymme
uudelleen joka hetki, aika karkaa
meistä, mutta me jatkamme
eteenpäin.

Vaellan tuulen tuiverruksessa, sykkivässä elämässä.

Ilo ja tyytymättömyys, vaikka
tyytyväinen, turha. Elämä,
ristiriita.

Sielu tanssii, varjo syleilee,
keveys ja paino täydessä armossa.
Oleminen, joka on aurinko,
oleminen, joka menee ohi.

Tuuli, joka tanssii,
levoton mieli kohtaa, valo,
joka etenee.

Valo, joka loistaa,
olento, joka paljastaa
itsensä, ikuinen. Sielun
heijastus.

Sanat pyörivät, ajatukset tanssivat. Ajattelun kääntöpuoli on myös säe.

Sanat tanssivat,
säkeistössä, joka lumoo,
taika nousee.

Surua ilmassa,
vapauden siivet menevät,
palaavat sydämeen.